

ХРИСТИЯНСКА

МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 12 ГОДИНА XVIII 2009 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

В БРОЯ

Венцислав
Панайотов

**ДОБРАТА ВЕСТ В
РОЖДЕСТВЕНАТА
НОЩ**

Четете на стр. 3

П-р Цанко Митев
**ТРИУМФИРАЦИЯТ
РЕФОРМАТОР**

Четете на стр. 5

Петя Накова
**СТЕНАТА ПАДНА,
СКОЧИ ЦЕНАТА**

Четете на стр. 4

във времето на очакването

п-р Никола Левтеров

**През всички векове още
от най-дълбока древност
Божият народ е бил „народ
на очакването“.**

Спомняме си за Авраам, бащата на вярата - как всеки миг от живота му е бил зареден с очакване. С какъв ли трепет е жагувал да се изпълнят за него Божиите обещания! Те звучали толкова красиво и докосвали най-съкровени му и смели мечти. Но... за съжаление изпълнението им се бавело. Колко мъчително е било това за очакващия Авраам. Как ли се е чувствал, когато е трябвало да отговаря на събраното си около вечерния огън семейство - защо Бог толкова се бави да изпълни казаното... Нали е обещал?! Докога ще се лутат в тези чужди земи?!

Годините идвали и си отивали и Божиите хора ги посрещали с очакването, че обещанията на Бог ще се сбъднат скоро. Авраам заспал с надеждата, че децата му ще видят изпълнението им. За следващите поколения очакването било основата, върху която израждали живота си. За тях надеждата в изпълнението на обещанията, дадени на отците им, била пътеводният лъч.

Скъпи братя и сестри, тази история сякаш се повтаря и днес. Като адвентисти от седмия ден ние сме очакващ народ. Онова, което ни тласка напред, което ни мотивира, е същото, което е движило Авраамовите потомци.

След като Исус изрекъл прекрасното Си обещание за Своето завръщане (Йоан 14 :1-3), ранната църква - подобно на Авраам - поела по пътя към обещаното царство. Нейната жертвостепенност и вяност през вековете написали красивата и страшна история на християнството. Страхливите сцени на кладите и кланетата в амфитеатрите не успявали да убият красивата надежда на християните. Напротив, разпалвали я. Почти 2 000 години светлината ѝ огрявала небосклона на стария свят. Християните

живеели с нея в един сив, озверял, демоничен свят. Но огънят, който изпепелявал телата им, сякаш разпалвал тяхната вяра.

Днес за радост римските амфитеатри с озверели пълни вече ги няма. Ветровете на времето и събитията са отвели пепелта от страшните кладни, на които са горели мъчениците. Това време вече е история.

Християнството се е настанило в красиви храмове. За жалост обаче грозни и сиви облаци на колебания и несигурност сякаш затъмняват надеждата му. В много случаи красотата на копнежа и очакването започва да бледнее сред лъскавите ефекти на удобството и комфорта. Всепогълщащите грижи за подържането на „стандарт“ като че ли изместват мисълта за нашата готовност да преживеем реално изпълнението на Исусовото обещание. Струва ми се, че госта от нас трудно ще се сетят кога за последен път са заспали с мисълта за Христовото пришествие. Вероятно няма да е лесно да се сетим и коя сутрин сме отворили очи с очакването и надеждата, че то е поне с един ден по-близо.

2010 година ни поднася нова възможност - да направим нов завет - „завета на очакващите“.

Аз ви предлагам в този завет да запишем три основни точки:

**Очакваният - това е нашият
Господ и Спасител Исус Христос.**

Ние знаем името на Този, Когото чакаме. Неговият образ и идентичност са ясно разкрити в Свещеното писание. „Гледах в нощните видения, и ето, един като човешки син идваше с небесните облаци и стигна до Стария по дни; и доведоха го пред Него. И Нему се даде владичество, слава и царство, за да Му служат всичките племена, народи и езици. Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши“ (Дан.7:13,14).

Той ясно е заявил своето намерение: да се завърне на нашата земя. Неговите думи и днес са все така верни, както когато учениците ги чуват: „Да не се смущава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мен! В дома на Моя Отец има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа; защото отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото, където съм Аз, да бъдете и вие“ (Йоан 14:1-3).

Увереността в тези думи е потвърдена от ап. Павел в I Сол 4:16-18: „Понеже сам Господ ще слезе от небето с победителен вик при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаци да посрещнем Господа. И тъй, насърчавайте се един друг с тези думи“.

Какво ни пречи да издигнем това име на полагащото Му се място в живота си?

**Очакващите - това са всички,
чиито души въздишат**

и се измъчват в този свят, където грехът и покварата успешно задушават всеки кън на доброто и правдата. Това са хората, които искат да живеят по-смислен, по-красив, по-щастлив живот. Хората, които желаят да са граждани на един по-добър свят, в който върховенство да има правдата, атмосферата да е заредена с аромата на вечната любов и животът да е истинско удоволствие.

Ап.Петър - ученикът, който е свидетел на обещанието, дадено от Исус да дойде втори път на земята, - насърчава ранните християни да не отпадат в очакването си: „А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живее правда (II Петр.3:13).

Продължава на стр.3

„Изгубеното“ десетилетие за климата

Първото десетилетие на XXI век започна с най-топлата зима в САЩ, откакто се води статистика, и ще завърши като най-топлото в света според температурните графики, предаде Асошиейтед прес, цитирана от БТА.

Учените твърдят, че температурите тепърва ще се повишават.

През тези 10 години на глобален възход и шеметни промени по света, на тероризъм, войни и разделения, хората навсякъде под все по-силното слънце бяха изправени под една обща заплаха - натрупване на парникови газове, повишаване на температурите, опасности от променящия се климат, суша, природни бедствия и покачващо се морско ниво.

В края на десетилетието ООН свика президенти и премиери на почти 100 нации за „климатична среща на върха“, за да бъдат взети общи мерки за ограничаване на употребата на ископаеми горива. Генералният секретар Бан Ки-мун каза, че световните лидери имат „голяма възможност да застанат на правилната страна на историята“ на срещата в Копенхаген.

Още веднъж обаче липсата на единство може да попречи на нациите да вземат исторически решения. „Дълбоко в себе си знаем, че вие всъщност не слушате“ - каза президентът на Малдивите Мохамед Нашид на конференция през септември. Малката държава на Нашид, която е на ниски острови в Индийския океан, ще е една от първите жертви на покачващото се морско ниво заради глобалното затопляне и топенето на ледовете.

На други далечни острови от Папуа-Нова Гвинея, през атоли в Тихия океан до суровия север много хора, живеещи по крайбрежието, вече правят планове за спасение и търсят по-сигурно място за живеене. Затоплящите се морета стават и по-киселини.

Общото действие на по-високите температури и киселинността ще убие кораловите рифове и ще застраши морския живот - от планктона, който е в основата на хранителната верига, до морските звезди, раците, мидите и морските таралежи.

Поданни от НАСА през първите девет години от изминаващото десетилетие глобалните температури бяха с 0,6 градуса Целзий по-високи от средните за периода 1951 -1980 г.

Температурите се повишиха

по-бързо в далечния север, отколкото в другите райони на Земята. През последните три лета от десетилетието арктическият морски лед се стопи рекордно за новите времена. От огромната ледена шапка на Гренландия изтече с 3

процента повече вода годишно. Всяко лято топенето засягаше все по-дълбоко арктическия вечен лед, заплашвайки да освободи огромно количество от парниковия газ метан.

По-малкото лед означава по-малко отразена слънчева светлина и повече погълната топлина от земята.

Освобождаването на повече метан от тундрата води до по-силно затопляне, повече топене и още повече освободен метан. На другата част на света към края на десетилетието изследванията в рамките на Междуправителствена полярна година установиха, че Антарктика също се затопля. Плуващите ледени шелфове около брега отслабват, някои се чупят и така глетчерите зад тях избухват леда все по-бързо в покачващите се океани.

Ледниците на шестте континента се свиха през това десетилетие, намалявайки бъдещите водоизточници за милионите хора в Индия, Китай и Южна Америка.

Големите африкански езера също стават по-малки заради по-високите температури, изпарението и сушата. Във всички температурни зони цветята разцъфват порано, езерата замръзват по-късно, дървесните бръмбари опустошават горите все по-на север.

В Арктика ескимосите с изненада видяха топлолюбивите червеношийки. През XXI век всичко това става по-бързо от очаквано-

то, заявиха учените. Към края на първото десетилетие глобалните емисии на въглероден двуокис съответстват на най-лошия от няколко сценария, очертани през 2001 г. от Междуправителствения съвет за измененията в климата. Всяка година във въздуха вече се изпускат почти 29 милиарда тона газ при 23 милиона в началото на десетилетието.

В края на 2008 г. вече бяха отчетени осем от 10-те най-топли години, откакто се води статистика. До 2060 г. тази тенденция може да повиши температурите с опасните 4 градуса Целзий или още повече над преиндустриалните нива, предупредиха британски учени.

В началото на десетилетието президентът на САЩ - най-големият производител на парникови газове - оправда позицията на страната срещу ограничаване на емисиите с „неизчерпателната“ наука. С напредването на десетилетието и увеличаването на емисиите американската позиция клонеше повече към икономиката.

През 2009 г. с новия президент и Конгрес Вашингтон вече изглежда готов за разговори. Но в челните редици на климатичните изследвания - където се мерят ледници, сондират се океански седименти, наблюдава се променящата се Земя със сателити - учените се безпокоят, че не остава време.

Преди началото на миналия век, разполагайки само със сметачна линейка и молив, след месеци еднообразни изчисления Сванте Арениус първи доказа, че въглеродният двуокис ще затопли планетата за 3000 години. Гениалният шведски учен обаче не можеше да предвиди колко ще нарасне употребата на ископаеми горива през XX век.

Днес суперкомпютрите казват на наследниците му в науката нещо много по-страхоско.

За да бъде спряна и обърната тенденцията с парниковите газове, за да бъде избегната климатична криза на планетата, десетилетието, което ще започне на 1 януари, ще е съдбовно. То ще е последната възможност. **БТА**

Европа повдигна паранджата

Най-шумната антиислямска акция в Европа през XXI в., която шокира много столици на континента, се случи там, където най-малко би могло да се очаква - в Швейцария. Гражданите на тази страна, известна като резерват на благополучието, вечния неутралитет и най-тихото хранилище на капитали от цял свят, одобриха на всенароден референдум забраната за строителство на минарета.

Резултатите от допитването удариха по един от основните фетиши на европейските политически елити - толерантността и търпимостта към различните вероизповедания. На всичко отгоре в Швейцария се извисяват едва четири минарета. Така че едва ли може да се твърди, че швейцарците са притеснени от доминирането на чуждите за тях култови съоръжения. Пък и едно от минаретата изобщо не се използва по предназначение, защото от него не се разнасят призови към правоверните да се съберат за молитва. До голяма степен тези кули не са нищо повече от символи на исляма. Но тъкмо срещу тях бяха насочени усилията на инициаторите на референдума. Един от авторите на кампанията Улрих Шлюер открито нарече минаретата „символи на ислямизацията“. Вярно, че той се постара да избегне конфронтацията по религиозен признак, като акцентира главно на политическите и юридическите дефиниции. Наред с исляма, твърдеше Шлюер, в страната прониква шериатът с неговите закони. „Някои лидери имами открито заявяват, че целта им е

Идеологическата чистота и яснотата на кампанията, която не беше маскирана с увъртания като „етническа престъпност“ или делене на мюсюлманите на „добри и лоши“, превърна швейцарския референдум в събитие от световно значение.

да въведат шериата в Швейцария, затова тези символи стават политически опасни“ - това е основното послание на Шлюер. По-важното е, че това се случи в страна, която отстрани изглежда като образец за толерантност. В Швейцария се говорят официално четири езика, съществува многонационалност и разнообразие на вероизповеданията.

Характерна черта на швейцарския референдум е фактът, че в медиите така и не бяха публикувани планове на мюсюлманската община за масово строене на минарета или други свидетелства за реална заплаха от ислямска „архитектурна експанзия“ в Швейцария. Очевидно е, че минаретата са само повод, ярък запомнящ се символ, който беше използван успешно в една многомесечна пропагандна кампания. Хората гласуваха срещу исляма като такъв и по-точно - срещу разпространението му в Европа. Тъкмо идеологическата чистота и яснотата на кампанията, която не беше маскирана с увъртания като „етническа престъпност“ или делене на мюсюлманите на „добри и лоши“, превърна швейцарския референдум в събитие не само от европейско, но и от световно значение. Обикновените европейци сякаш повдигнаха крайчеца на паранджата от толерантни заклинания, която упорито им слагат политиките, и показаха истинското си лице.

По волята на гражданите

Фактът, че това се случи именно в Швейцария, където се намират офисите на много от основните международни организации, където традиционно се водят преговори по най-острите световни конфликти, където се стичат пари от цял свят, има твърде просто обяснение. Въпреки че изразът „парите не миришат“ е намерил видимо възпеление в благосъстоянието на местното население, Швейцария е единствената страна в Европа, където действат принципите на пряката демокрация. Това означава, че най-важните въпроси от живота на държавата се решават не от политиките в удобните им кабинети, а от гражданите чрез референдуми.

Прякото волеизявление на народите вече е причинило немалко неприятности на европейските елити. Достатъчно е да припомним как при опита за приемане на новата Конституция на Европа - през 2005-а, референдумите във Франция и Холандия се провалиха.

Продължава на стр.6

Добрата вест в рождественската нощ

„Не бойте се, защото, ето, благовествам ви голяма радост, която ще бъде за всички хора. Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ!“

Хилядолетия наред тези думи са вдъхвали надежда и увереност. Една добра вест! „Роди ви се Спасител!“ Как звучи тя на фона на коледния шум, „Джингъл белс“, историята за малката кибритопродавачка, коледните промоции, срещи с близки, роднини и приятели, време за почивка, социално общуване и подпомагане...

Хубаво време в годината - едно от най-хубавите! Твърде възможно е вестта да изглежда остаряла или даже изтъркана на фона на вековната християнска традиция в нашата страна?

„Днес ви се роди Спасител“. Има едно по-дълбоко ниво на разбиране и възприемане на тази добра вест. Тя не е само добра традиция, не е само добра новина или приятно прекарване. Тя е много повече от това. Тази вест повдига един основен човешки въпрос: за смисъла. За смисъла от живота, за смисъла на живота.

Преди години, пътувайки в едно такси, се разговорихме неспонтанно с таксиметровия шофьор. В началото, след като събеседникът ми разбра, че заминавам в командировка, започна да разказва колко било приятно да се ходи в командировка, далеч от съпругата, и за възможностите, които се разкривали пред всеки мъж вън от дома. След като полубопитства с какво се занимавам и разбира, че съм пастор, той изведнъж стана сериозен, замисли се и каза: „Има някаква Сила... Животът не може да е само това, което се вижда“.

Има ли Сила над нас, има и смисъл. „Роди ви се Спасител“. С какво този факт, това рождение променя живота ми? Темата за смисъла е много актуална в дните около Рождество Христово. Човек сякаш усеща една вътрешна празнота и иска да я запълни с нещо. И точно тук Христовото рождение внася мир и спокойствие, придава смисъл. Да, Бог съществува и ние разбираме кои сме, откъде идваме и защо сме тук. Апостол Павел продължава идеята за смисъла и отбелязва в Посланието си до църквата в град Коринт: „Ако само в този живот се надяваме на Христос, то от всички човеци ние сме най-окаяните“. Кое осмисля живота ни? Семейството и децата или парите и славата, а може би приятелите и удобствата. Но какво се случва, ако по една или друга причина всички те напуснат живота ни? Няма да забравя обаждането на мой добър приятел. Беше много притеснен. Току що бе научил, че предишния ген съвсем неочаквано при катастрофа негов близък е загинал на място. В колата имало още трима души, които също загинали. Починалият беше на моя възраст. След себе си оставил жена, малки деца. Неопикуема трагедия! Какъв е

смисълът от живота, когато свърши така? Добре е да създадем семейство, да отглеждаме и възпитаваме деца, да предадем ценности... И трябва да го правим. Но все някой ден си отиваме от този свят. Какво става с нас? Какво взимаме? И защо е цялото това блъскане? Какъв е смисълът?

Кое различава добрия атеист от християнина? Християнинът се стреми да живее морално, да бъде добър и честен. Да не руши, а да гради, да живее в мир. Към същите неща се стреми и всеки морален и порядъчен гражданин на държавата ни, макар да не е религиозно настроен. Кое различава добрия атеист от християнина? И в крайна сметка коя е добрата вест в Рождествената нощ? Откривам тази разлика в думите на Спасителя: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за не загине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот“. Точно тук е една от големите разлики. Вечният живот не е просто утължаване на дните ни. Въпросът е много по-дълбок. Човек се свързва отново със Съзателя си, намира своето истинско предназначение. И всичко това - в резултат на Божията безгранична и неопикуема любов - „Роди ви се Спасител!“

Външно погледнато, животът си остава същият. Работа и почивка, грижи и радости, болести и мъки, надежда и разочарования... Това е. Но християнинът има отправна точка. И хубавото е, че тази отправна точка не е тук, на земята, нито в този живот. Това е самият Бог. Същият Бог, Който казва: „Отивам да ви приготвя място и когато отида и ви приготвя място, пак ще се върна, за да ви взема при Себе си; и там, където съм аз, да бъдете и вие“.

Е, има ли смисъл? В Библията на много места четем за смисъла. Има, но той не е единствено и само в този земен и ограничен живот. Смисълът е в живота - такъв, какъвто Бог го е обещал. Живот, изпълнен със съдържание и качествени взаимоотношения - вечен живот!

Понякога се уморяваме в чакане на Божието завръщане. Но то е нищо в сравнение с радостта, която ще преживеем, срещайки се с нашия Господ. „Ето Този е нашият Бог! Уповавахме се на Него и Той ни спаси! Това е Господ! Уповавахме се на Него. Нека се зарадваме и развеселим в спасението Му!“

Радостната вест започва с Христовото рождение, но продължава с Неговото завръщане на земята, за да трае във вечността!

Добрата стара вест може да промени и осмисли живота на всеки. Чуй я днес по нов начин.

П-р Венцислав Панайотов

Във времето на очакването

Продължава от стр.1

Ап. Павел - като един от очакващите - прави своята изповед в писмото си до църквата във Филипи: „...нашето гражданство е на небесата, откъдето и очакваме Спасител, Господ Исус Христос, Който ще преобрази нашето унищожено тяло, за да стане съобразно с Неговото славно тяло, по упражнението на силата Си да покори и всичко на Себе Си.“

Няма колебание в готовността на Очаквания да изпълни Своето обещание. Той е готов да дойде.

Тревожният въпрос пред нас е: „Готови ли са чакащите?“. Не става въпрос дали сме в църквите си. Става въпрос за нашата реална готовност.

Какво се забелязва в живота на църквата и на очакващите християни? Нетърпеливо или вяло очакване? Твърда или колебаеща се вяра?

Сам Исус предупреждава учениците

Си, че християнството на последните дни ще има проблеми с качеството на своята вяра. „Когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?“ (Лука 18:8).

2010 година е нашето време, подарено ни от Бога, да укрепим своето доверие в Него, да вдигнем очи нагоре и да преживеем онова пробуждане и реформация, които биха ни превърнали от хладки в очакващи „даоцикици“.

Времето на очакването

Живеем в историческо време. Хилядолетните очаквания на Божиите деца са пред изпълнение. В своята проповед ап. Петър насърчава слушателите си, че идва денят, когато „всичко ще се възстанови“. Имаме щастието да живеем във времето, когато заседава Небесният съд и Праведният Съдия разглежда живота на пожелалите да бъдат жители на вечността. Това време е решително,

защото имаме уникалния шанс да позволим на Исус Христос да извоюва чрез Своите заслуги правото да станем законни поданици на Небето. Докато Той се застъпва за Своя народ, всички сили на злото и греха са се съюзили за последен поход срещу Бога и Неговата правда. За никого не е тайна, че в световната история досега не е имало такъв бум и агресия на злото и престъпността. Накъдето и да погледнем, виждаме отвратителната физиономия на порочността и падението. И вместо съпротива, обществото сякаш е опиянено от „виното“ на греха и неправдата. Няма кътче на земята, където човек да се скрие от злокобното им присъствие.

В именно такава трудно време очакващият своя Господ народ се бори да остане „зона, чиста от грех и зло“, да не позволи мръсният поток на греха да посее своята зараза в душата му, да разколебае надеждата

му и да намали копнежа на неговото очакване.

Какво да си пожелаем за 2010 година?

Кореевите потомци са имали щастието да изпълняват един от най-прекрасните псалми. Някои го наричат Псалм на очакването. Молитвата ми е началните му думи да са основата на нашата опитност през настъпващата Нова година: „Колко са мили Твоите обиталища, Господи на силите! Копнее, даже примира душата ми за дъворовете Господни; сърцето ми и плътта ми викат към живия Бог!“.

Дано Господ ни подари опитността всеки ден на 2010 г. за бъде изживян с мечтата за красотата на Божиите обиталища! Всяка седмица да премине в копнеж за дъворовете Господни, а всички 365 дни да превърнат духа, душата и мялото ни в един вик: „Ела, Господи Исусе! Чакаме Те!“.

П-р Никола Левтеров

Знаете ли, че по време на комунистическия режим:

- Държавата е посочвала ръководството на църквата.
- Родителите са плащали глоби, по-големи от заплатата им, за това, че техните деца не ходят на училище в събота.
- Младежките екскурзии са измислени като начин хората от различни градове да се срещат безнаказано.
- Пловдивските панаири са били удобно стълпотворение също за такива срещи.
- Пастори са били наказвани за това, че водят младежи на екскурзия или че младеж под 18 г. излиза на албона.
- Било е забранено да се проповядва другаде, освен в църковния салон.
- Държавата е държала пасторите по 15-20 години в един град, за да си овладят взаимно с църквата.
- Имало е периоди, когато църква от 300 души е разполагала с пет съботни урока.
- На много места църковните членове са преписвали тези уроци на тишещи машини или са ги печатали на циклостил.
- Случвало се е в събота сутринта църквата да заваря пакет такива уроци пред вратата си, без да знае от кого са подхвърлени, за да не може да го издаде.
- Или адвентисти, които са били интернирани, лежали в затвор или в лагери, защото са живели според съвестта си.
- Имало е „сива“ каса, в която много хора са предпочитали да дават десетъка си, за да бъде употребен за църквата, вместо да бъде иззет от поредната ревизия на властта.
- Изразът „свалям доверително“ е бил кодово название за уволнение от страна на комитета.
- Изразът „борба за свободна събота“ е бил кодово название за всички проблеми, които адвентистите са имали с ходенето на работа в събота.

Стената падна, скоочи цената

Документите говорят, че

Църквата има своя празник на 10 ноември за разлика от държавата

Адвентистите са една от най-проблемните групи за тогавашната власт, защото активно проповядват, нарастват, не отстъпват в спазването на съботата, провеждат тайни събори, боят се против назначеното от държавата ръководство и не спазват много други непонятни за нас днес ограничения, наложени от режима.

В първите години властта е заета с утвърждаване на позициите си на други фронтове и не счита това малцинствено общество за първостепенна заплаха. Разправила се е с евангелските пастори на процеса от 1949 г., гласувала е репресивен Закон за изповеданията и е създавала орган с дългото име Комитет по въпросите на Българската православна църква и религиозните култове, който трябва да владее положението. За адвентистите проблемите започват да се очертават ясно през 1959 - 60 г., когато за първи път комитетът налага ръководството на църквата и започва да обявява някои от църквите за незаконни. Борбите между хората, избрани на тайни събирания, и официално посочените от държавния орган, не спират до самия край. Повечето от свидетелите на онова време са между нас, но нека чуем и другата страна.

„Тези ръководства ще отстояват тези свои позиции (...) с цената на всички жертви, включително и подаване на оставка. При такъв случай ще ни създадат непредвидени по своя характер и размери трудности, включително и трудности от външнополитически характер. За избягване на всичко това считам, че е крайно време да се проведе решението на Комитета за снемане на доверието и регистрацията на тези ръководства“ (Докладна бележка от 1963 г., написана от тогавашното страшилище за вярващите Александър Сагъков, председател на Комитета и заместник-министър).

„Комитетът да провежда линия на ограничаване материалната база на протестантските секти, като се използват особено случаите на отчуждаване на църковни имоти за обществени нужди.

Да се ограничава допускането на деца да посещават протестантските църкви“ (Из „План за работата на комитета“, 1978 г.)

В Информация за работата на комитета от 22 февруари 1984 г. се казва, че е извършена ревизия на Конгресанската, Петдесетната и Адвентната църкви. Те са глобени, но втората цел е: „Резултатите от ревизията ще бъдат използвани за отстраняване на...“

За адвентистите проблемите започват да се очертават ясно в началото на 60-те години. Една от най-тежките за църквата и важни за властта разпоредби изисква „да се ограничава допускането на деца да посещават протестантските църкви“.

(На снимката са Атанас и Мара Гроздеви с вярващи от района на Лом. Жената в черно в средата, която придържа едно дете, е първата адвентистка там - Елисавета Опрова, а детето - Емил Гроздев.)

неудобните пастори в тези църкви.

Подобни примери от докладни бележки, записки, паметни бележки, протоколи от комисии и др. са много. Те - документите - говорят, че

Някой е бил загрижен за църквата

Заг „адвентисти“ и „църква“ стоят копнежи за участие, притеснени родители, неуспели кариери, физиономи с бели коси, очила и голи глави, уволнени пастори, интерниране, затвор. Стоят отделни, конкретни хора, правила всичко, което са се сетили и са могли, за да функционира църквата, да работи и да расте, да не пропадне, да не навлезе светското в нея и Бог да я похвали.

Това означава, че не сме дошли на случайно място, а е градено с труд - камък по камък. Място, което ръководители и членове са обичали и пазили. И ако днес то ни изглежда не съвсем в крак с времето, може би трябва да преоткрием древната реликва, която ни прави богати, без да го осъзнаваме. Да оценим

20-годишнината от падането на Берлинската стена мина без особени вълнения в България. Медиите казаха, че у нас не е имало граждански борби и само няколко души са истински дисиденти. Освен това празникът се е опорочил от гългия и болезнен преход. Мислех си дали това е вярно и за Адвентната църква? Примирявала ли се е с този атеистичен режим? Опорочила ли е свободата?

Истината е, че можем да се гордеем с реакцията на църквата през онези 45 години, за които мнозина вече не си спомнят, а други няма как да знаят.

църквата както старинен часовник, който упорито показва верния час; като мила порутена къща, чиито покрив все още защитава от проливен дъжд; като сол, която не е обезсоляла.

Документите говорят, че

Са имали право да се грижат

Времената са били трудни и е имало реална заплаха от затваряне на църквата, ако тя не се покорява на унищожителната държавна политика. Двадесет години след падането на режима можем ясно да видим, че тези, които не са се съобразявали с антирелигиозната пропаганда и с мерките на властта, а са действали според съвестта си, са били прави.

Вярно е, че тогава загрижеността на пасторите е стигала до контрол и понякога до авторитарност, но сега свободата стига до незаинтересованост. 10 ноември даде на църквата не просто свобода за събирания и проповядване, не просто свобода за строежи и лично мнение. Падането на стената вдигна цената на вярата, като добави към нея свободата на лична инициатива и свободата всеки сам да носи отговорност. Ако днес се оплакваме от липсата на топлина и внимание, че никой не се интересува от човека на съседната църковна пейка, че църквата не удовлетворява нуждите ни, че... ти имаш свободата да вземеш инициативата. Имайки примера на предишните поколения, можеш да си сигурен, че ще бъдеш прав да постъпиш така. Ако съвестта ти казва да не се оставяш на залиняването, завладяло църквата, а се заемеш да промениш частичка от тези злини, ще живееш ли според нея, както са живели по време на комунизма? Ако Божият Дух ти внушава нови идеи за работа и за затопляне на любовта в църквата, ще опорочиш ли свободата за действие, която имаш?

Петя Накова

„В оня ден Господ ще защити ерусалимските жители. Слабият между тях в оня ден ще бъде като Давид и Давидовият дом - като Бога, като ангел Господен пред тях“ (Захария 12:8).

За Реформацията от XVI в. „оня ден“ започва с утвърждаването на Йезуитския орден от папа Павел III през 1540 г. Той представлява напълно монархична организация с желязна дисциплина и строга бюрократична машина. В никой друг орден не е имало толкова робско подчинение на ръководителя,

годиши Калвин се труди в Женева, първо, за да изгради църква, която да се придържа към чистата нравственост на Библията, а след това и за напредъка на Реформацията из цяла Европа. Неговото дело на обществен водител не беше безпогрешно, нито ученията му бяха лишени от заблуди. Но той бе инструмент за проповядване на особено важни за времето си истини в защита на принципите на протестанството срещу бързо възвръщащата се вяла на папството, а също и за насърчаване на светостта и чистотата в реформираните църкви на мястото на гордостта и покварата, похранивани дотогава от папските учения (Е. Уайт. „Великата борба“).

От дистанцията на времето се вижда, че проектът за Божествена държава в някакъв смисъл се реализира, като по времето на Калвин излита „ракетата носител“, за да изведе великото дело в световното пространство. В широката перспектива на човешката история почти винаги едно учение след столетие не прилича вече на своя създател, защото по неизяснен за нас закон най-опасните крайности се изглаждат и от него се извличат само жизнените сокове, от които духът се нуждае. Разбира се, ако има такива! Калвинизмът се оказва изключително богат дори и там, където се погизват висши

се превръща в информационно бюро и кабинет за консултации по проблеми от личен характер или свързани с управлението на държавата и нейните институции. Трябва да се прибави и благотворителното дело, което провежда за емигрантите. Когато емигрант пожелае да се засели в Женева и да доведе семейството си, Калвин събира помощи за него и поема ангажимента да му намери подслон и занятия!

Тази неизчерпаема физическа и умствена енергия обаче не извират от здраво тяло. Той е болен по природа, живее с постоянна физическа болка. Почти всяко негово писмо съобщава за нови изненадващи болести. Мигрени го приковават за дни наред към леглото, после идват стомашни болки, главоболие, хемороиди, колики, простуди, нервни припадъци, кръвоизливи, камъни в жлъчката, ревматизъм, болки в пикочния мехур. „Моето здраве прилича на постоянно умираше“, пише той до свой приятел. Но дори и в най-тежките часове, когато високата температура не му позволява да иде до амбона, той нарежда до го занесат на носилка, за да изнесе проповедта. Когато пък е в треска, до леглото му седят двама-трима помощници, на които той диктува поред. Ако замине някъде до приятел или

да посети имение, за да подиша чист въздух, секретарите му го съпровождат в колата. Завършва живота си, като изцежда и последните останали сили на умиращото си тяло, за да бъде полезен на великото дело. На 2 февруари 1564 г. той четне последната си лекция в Академията, след четири дни проповядва за последен път. Последното усилие, което Калвин прави, за да изпълни дълга си като пастор, е да участва в тримесечния обред, въведен от него, за отправяне на крстика един към друг. Понеже не може да отиде на събранието, поканва пасторите у дома си. Осем дни по-късно, на 27 май 1564 г. той умира.

Исполниеният дух на Калвин не е плод на уравновесен характер, защото вътрешният му свят е постоянен сблъсък на противоположности. Тих и свит по рождение, той става твърд и неотстъпчив, цом се уреди в правотата на дадено твърдение. Притежава силна воля, но и голяма свръхчувствителност. Приема много болезнено обидите и крстиките - избухва и губи самообладание. Готов е да се жертва и раздава. Прави го за емигрантите през целия си живот, а също и за бедните. Когато се поставя въпросът кой пастор трябва да отиде при заболелите от чума, той е сред първите, които изразяват готовност.

Но засега ли се неговото учение, е готов да иска смъртна присъда. И не защото е толкова жесток и отмъстителен, но защото смята, че да бъде суров и безмилостен към всеки „грешник“ е върховен принцип - така се защитава честта на Бога. „Упражнявам строгостта си, за да се боря с всеобщия порок“, пише той. И се самовъзпитаваша в непреклонност, противно на собствената си природа. Само една титанична и подкрепена от Небето воля е в състояние да удржи на острото духовно и физическо напрежение, да го концентрира и превърне в сила, да бъде подкрепена и възновена за другите - дори и тогава, когато депресия го е пратила в дълбините на отчаянието.

Планът на Калвин да превърне Женева в пример за християнска общност, в убежище за подложени на гонение протестанти и школа за мисионери и проповедници не вклучва само църковни и образователни реформи. Той има много по-големи изчисления. Реформаторът тълкува широко задълженията си и мечтата му е да види как материалното добруване и образованието са водещото при осъществяването на неговия идеал. Голямата заслуга на учението му е, че трудът се възприема като част от богослужението и светостта. Не може да има претенции за религиозност без трудолюбие. Не може да има реформа без образование. Истински явяващият трябва да е трудолюбив и образован. На третата година от възвръщането на реформите, на 29 декември 1544 г. Калвин призовава Малкия съвет да развие тъкачеството. По-късно реформите включват създаване на по-добри условия за занаятите и търговците, дори има реформа за лихварството, въпреки че на него се гледа като на вредно явление. В резултат на тези промени Женева постига материално благоденствие и това е част от причината за голямата подкрепа, която населението му дава, въпреки ограниченията на личната им свобода.

По време на реформите и битките в Женева израства ново поколение, което приема новите идеали и спартанския ред. Особено след смъртта на Калвин желязната дисциплина превръща Женева в образец град и дейци на Реформацията от всички страни посещават „протестантския Рим“, за да се възхитят на организацията и реда. Безупречно се ръководят всички учебни заведения и благотворителни институции, науката е предоставено широко поле. Академията е венецът в делото на Калвин в Женева. Формиращото ѝ действие е толкова голямо в града, колкото и извън него. Учениците и студентите, обучени в евангелското учение, разпространяват с пример и вяра реформаторските идеи във Франция, Холандия, Шотландия и Англия. Продължава на стр.7

П-р Цанко Митев

ТРИУМФИРАЩИЯТ РЕФОРМАТОР

„генерала“. Избиран доживот, той владее напълно волята, съвестта и ума на своите подчинени. Известен с принципа „целта оправдава средствата“, орденът се превръща в най-силното оръжие на Контрареформацията. Тази предана гвардия на католицизма си поставя задачата да отговори на предизвикателството на Реформацията чрез разкошно богослужение, силни и даровити проповедници и чрез „смекчаване на Христовото иго“, което означава по-снизходителна изповед, която да разтовари душата от ургенията на съвестта. Методично и организирано членовете на ордена навлизат в светските кръгове и политическите среди, основават система от колежи и университети, за да по пътя на образованието да принудят децата на протестантите да спазват папските разпоредби. Стават кралски съветници и направляват политиката на водещите държави. Въоръжена с вековна догматична система, разпространявана по всякакъв начин от верни йезуитски учители и подсиурена от силата на инквизицията и войските на мощни държави като Испания и Франция, за кратко време Католическата църква изостава като велика и нагледно непобедима сила, готова да унищожи завоеванията на Реформацията. И тогава става чудо:

Най-малките страни, най-скромните и слаби народи станаха крепости на протестантизма. Именно такава бе малката Женева сред мощните врагове, които замисляха нейното унищожаване; такава бе Холандия върху пясъчните брегове на Северно море, бореща се срещу тиранията на Испания - най-голямото и най-богато тогавашно кралство; такава бе пустата и неплодородна Швеция, спечелила победи за Реформацията.

В продължение на почти тридесет

ценности като свободата на личността. Парадоксален факт е, че точно в страните, в които действа калвинистката система, се ражда идеята за политическата свобода. Холандия, Англия и САЩ са първите територии на нейната проява. Пуританският дух създава един от най-важните документи на нашето съвремие - Декларацията за правата на човека. В същата Женева, където е изгорен Сервет заради теологични различия, намира убежище атеистът Волтер и проповедниците със загриженост и интерес го посещават, за да водят с него философски беседи.

Самата личност на Калвин може да се разглежда като непревземаема крепост с неизчерпаема огнева мощ. По много силен начин тя съчетава средновековния идеал на религиозна аскетизъм и отпаденост с реформаторския дух и отвореността към обществото. От най-ранна младост той е облечен винаги в черно. Черна е баретата, която носи, наподобяваща монашеска качулка; черна е широката, спускаща се до обувките роба. Черно, винаги черно, винаги в цвета на сериозността, неумолимостта и смъртта. Вечна борба, вечно посвещеност - суров към света, който е проявен от греха, и изцяло посветен на Бога. Той трябва да подчини всяко желание за радост и наслада, като показва надмощие на духа. И го прави с религиозния екстаз на средновековен монах, но не чрез самобичуване и отишленчество, а с много, много работа за великото дело. Три, най-много четири часа сън през нощта, едно-единствено скромно ядене през деня, поемано набързо до разтворената книга.

Той проповядваше всеки ден през седмицата, по три пъти всяка седмица четеше богословски лекции, в зрелищния ден присъстваше на заседанията на Консистоцията и четеше всички наказания, а опова, което добавяше на библиейските срещи всеки петък, наричани от нас събори (...) се равняваше на цяла лекция. Не пренебрегваше посещенията при болните, порицанията и безбройните задължения, свързани с обичайното му служение на пастор (У. Уокър. „Жан Калвин“. Стр. 303).

Пастор и лектор, автор на многобройни теологични и полемични книги, преводач на Библията, постоянен съветник на магистрата, зает и с още едно по-голямо дело - да организира протестанството в Европа, Калвин не знае цю е почивка. Нямам обяснение как успява да обхване всичко. Той следи докладите на проповедниците от Франция, Шотландия, Англия и Холандия, организира пропагандата за чужбина, създава с помощта на печатари и амбулантни търговци разузнаване, води спорове с други протестантски водачи, преговаря с крале и други важни особи. Освен това всеквденно при него идват посетители от чужбина, студенти, млади теолози. Домът му

Църква Ямбол навърши 80 години

31.10.2009 г. не беше обикновен ден за църква Ямбол. Не само защото беше събота, а защото отпразнувахме 80-годишния си юбилей. Мотото ни бе „История за бъдещето“. С него искахме да подчертаем значимостта и мястото на църквата в обществото и по-специално в нашия град.

Празничната ни програма започна в 10.00 часа със специална драматизация, представяща нуждата на човек от Бога и мястото на църквата в живота на хората като източник на надежда, смисъл, мир, приятелство... Последва представяне на историята на църква Ямбол. Започнала като малка група от вярващи, тя се развила и се и разраствала през годините. Имала свой богат вътрешен живот и опитности, както и значимо място в живота на града и региона със своите социални и обществени ангажменти.

Първият проповедник в Ямбол бил Борис Николов. По-късно го преместили в Сливен, но това не му

попречило да продължи да се грижи за растящата група. Доста време проповедниците Стефан Константинов и Добри Кръстилов обслужвали едновременно и църквата в Ямбол, и в Сливен. В събота Добри Кръстилов изнасял публични беседи в Сливен, а в неделя следобед - в Ямбол.

От 1945 г. проповедник на Ямбол е Данаил Кадалев. След него последователно пастори на църквата там са: Димитър Стойчев, Тодор Гудев, Ангел Наков, Борис Николов, Любен Паралиев, Йосиф Пешкирев, Иван Демирев, Михаил Контаров, Ганчо Мавродиев, Димитър Колев, Митко Димитров /стажанти/, Ангел Ангелов, Петър Максимов, Димитър Митев, Стоян Петков.

Някои от тях отдавна не са между нас, но следата, която са оставили, е жива и до днес и ние сме благодарни за тяхното посвещение и служене.

Специални гости на нашия празник бяха множество официални лица - общински представител, ръководители

на организации и институции, с които църквата е работила през годините, както и приятели от други религиозни общества.

Проповедта на п-р Ганчо Мавродиев подчерта нуждата на обществото от църквата, както и смисъла на нейното съществуване. Специално бяха поздравени пасторите, служили в Ямбол, които с издигнати ръце се помолиха за делото и за града.

Програмата поднесе по интересен начин съботноучилищния урок, който представи роптанятия на Израел в пустинята, за да ни напомни, че, за да имаме бъдеще е важно да отстраним духа на

недоволство и егоизъм. Особено вълнуващо за всички бе символичното предаване на огъня от най-възрастните членове на църквата за следващите поколения.

Следобед от 16.00 часа църквата имаше специална среща с пасторите, които са служили в нея през годините - Михаил Контаров, Иван Демирев, Ганчо Мавродиев, Митко Димитров, Димитър Митев, Стоян Петков както и Трифон Трифонов, който е излъчен от тази църква като проповедник.

От 18.00 часа присъствахме на специална програма - „Непознатият Бог - нашият Бог“ с участието на пастори от гр. Ямбол и хора на църква „Солунска - А“ с диригент Ивайло Иванов, който създаде невероятна атмосфера.

Благодарни сме на всички, които споделиха радостта ни!

Отправили поглед напред, ние пожелаем да сме църква на бъдещето, която да има все по-значима роля в града и в обществото ни.

Стоян Петков

Църква Расово сее и жъне!

Който сее правда, има сигурна награда (Притчи 11:18).

През зимата на 2007 г. адвентистите от ЦАСД с. Расово, които в голямата си част са хора в пенсионна възраст, се включват в проекта „Пътят към Христос“ до всеки дом на България“.

„Ето, сеячът излезе да сее“ (Матей 13:3).

Да засееш и да пожънеш мечта

Болният от рак, белодробен емфизем и куп съпътстващи болести Трайко Филипов с огромното желание да занесе добрата вест на своите съселяни, обикаля сам родното си село Аспарухово и раздава списания и брошури във всеки дом. Посещава и свой стар приятел, който проявява интерес към вярата, и заедно със съпругата си - Цветанка Христова - му преподават основните учения на Библията. Усилията и вярата им са възнаградени. През пролетта същата година Борис Божинов става първият кръстен в резултат на проекта. Така една година преди да почине, Трайко Филипов вижда осъществена мечтата си да доведе поне един човек при Бога.

„...Словото Ми, което излиза из устата Ми, не ще се върне при Мен празно, но ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам“ (Исаия 55:10, 11).

„25 години у фалшивата църква“

По същото време и вярващите в с. Расово обикалят съселяните си и сеят семето на истината. 73-годишната Венета Лазарова от Евангелска петдесетна църква получава брошурите и ги прибира непрочетени. Намира ги на следващата година и ги прочита с интерес. Показва ги на пастора и на хората от своята църква, радостна от светлината, която е намерила, убедена, че те са и ги дали. След като се запознават с брошурите, хората от Петдесетната църква й казват, че не ги е получила от тях. „Тогава откъде са?“, пита се тя и докато ги чете, намира отговора: „Разбрах, че са от Бога“. Скоро след това нейната съседка - адвентистката Каменка Горанова - й подарява книгата „Великата борба“. Един глас в нея й проговаря: „Ако приемеш тази книга, три пъти ще умреш!“. Венета приема книгата, решава да я прочете и да види, дали наистина ще умре. Прочита я и се убеждава, че Творецът е определил един ден за почивка - съботата, - а не както е била учена досега „който и да е ден - все е за Бога“. Пасторът и хората от нейната църква я посещават многократно и се опитват да я откажат от заблудата й, но тя е твърда: „Ако искате да сме заедно, вие елате след мен, но аз при вас няма да се върна!“

На 16 май 2009 г. Венета Лазарова е приета за член на Църквата на адвентистите от седмия ден и като такава казва: „Сега разсъждавам, че 25 години съм била у фалшивата църква и въобще не ми влиза в сърцето да се върна пак в нея. Когато дойдох тук, разбрах, че мястото ми е тук. Идвам при Бога, каквато съм. Не вярвам на хора, не вярвам и на себе си. Словото е едно и аз съм преценивала по него. Вярвам, че „Великата борба“ е от Бога, но брошурите ме утвърдиха. Заслужава си да се дават на хората, защото са за спасение на душите им. Насърчавам ви да продължавате да го правите и Бог да посети другите, както посети мен. Разнасяйте брошурите, ако ще и в двора ги хвърляйте, но с молитва: „Господи, аз хвърлям, Ти отреди и нека славата да е за Теб!“. И нека това, което се случи с мен, се случи и с други!“

За две години по проекта „Пътят към Христос“ до всеки дом в България църква Расово пожъна две скъпи за Бога души. Сега чака следващите, защото пося щедро, „а който сее щедро, щедро ще и да пожъне“ (2 Коринтяни 9:6).

Живка Касабова

Европа повдигна паранджата

Продължава от стр.2

Конституцията беше заменена от Лисабонския договор и този път ратифицирането му беше поверено на парламентарите. В Ирландия обаче не успяха да минат без референдум и проектът за изграждане на „нова Европа“ отново беше заплашен от провал. След редица отстъпки и мощна пропагандна кампания политиките все пак успяха да склонят ирландците да одобрят документа.

Референдумът за минарета беше иницииран от Швейцарската народна партия (ШНП). Много медии я наричат крайно дясна. Но това е явно преувеличение. Като се има предвид, че партията е с най-голямата фракция в парламента на страната (62 места от 200), излиза, че 1/3 от швейцарците са гласували едва ли не за фашисти. А това не е така. Швейцарската народна партия наистина отстоява последователно националистическите си лозунги и идеята за неутралитет на страната, но далеч не е „крайна“. Показателно е, че победата й на този референдум не е първата. Навремето благодарение на усилията на ШНП жителите на конфедерацията отхвърлиха отново с референдум идеята за присъединяване към Европейския съюз. През последните години партията демонстрира наличие на стабилно ядро от верни избиратели - тя е побеждавала на изборите през 1999, 2003 и 2007 година.

Лидерството на ШНП е реакция на консервативно настроените слоеве на населението към проблеми, които са общи за цяла Европа. В страната живеят около 20% чужденци и непрекъснатото

им увеличаване безпокои швейцарците. Според различни оценки мюсюлманите в конфедерацията са от 300 до 400 хил., или около 3.5% от населението на страната. По този показател Швейцария е типична европейска държава. Общият брой на мюсюлманите в 500-милионна Европа е 20 млн. души, около около 4% от населението. Швейцарските мюсюлмани са най-вече преселници от Балканите. Много от тях, главно албанците, не се придържат към строги религиозни обреди. В страната по различни данни функционира от 150 до 200 джамии.

Реакциите

Така или иначе, резултатите от референдума няма да се отразят върху всекидневие на мюсюлманите. Забраната за изграждане на нови минарета (решението не засяга вече съществуващите) не ограничава правата на изповядващите исляма да извършват религиозните си обреди. В мюсюлманския свят обаче резултатите от референдума бяха възприети като оскърбление и явен опит за дискриминация.

Едва ли е необходимо да се цитират реакциите както на политическите, така и на религиозните лидери - те са предсказуеми. Генералният секретар на ООН Бан Ки-мун, функционери на други международни организации, управляващи политици и дори представители на католическата църква в една или друга степен осъдиха решението на швейцарците.

Реакцията на представителите на ислямския свят също беше предсказу-

ема - от „загриженост“ до гневни проклятия и заплахи. Появиха се например предложения за обявяване на бойкот на швейцарските стоки и изнасяне на арабските капиталите от страната, което според предварителните оценки заплашва Швейцария със загуби в размер на 20 милиарда. Засега това са само думи, но без съмнение те ще бъдат последвани и от дела. А спектакърът на възможните действия е твърде широк - от бойкот до терористични актове.

Опитите на „официална Европа“ да се разграничи от швейцарския референдум и да го омаловажи по някакъв начин не изглеждат много убедително. Причината е очевидна - решението е взето не от политиките, а в резултат на възможно най-демократична процедура. И макар че някои кантони като Женева гласуваха „против“, вече е налице сериозен прецедент. Страхът на европейците от постепенна ислямизация на страните им беше изразен не на битово равнище, или чрез акции на крайнодесните, а в резултат на легитимна процедура.

Последиците

Досега порядъчните граждани на Германия или Франция си позволяваха да изразяват националистическите си настроения само в кухнята или в приятелски кръг. Много от избирателите, гласуващи за националистически партии, се притесняваха да признават това открито. Сега, ако политиките не успеят да угасят „швейцарската искра“, неприязънта към исляма и мюсюлманите ще може да бъде изразявана на глас.

Цивилизационният конфликт, който европейците старателно крият под обвивката на политическата коректност, заплашва да навлезе в откритото политическо пространство. И последиците от това са непредсказуеми. В Италия, Германия, Австрия и редица други страни вече се намериха привърженици на швейцарската инициатива. Пък и вече е очевидно, че имигрантите от мюсюлманския свят често изграждат своя „паралелна“ Европа, оставайки верни на своите ценности и традиции.

Недоволството, което е взело опасни форми във Франция, расте и сред самите имигранти, включително сред мюсюлманите. По данни на социологически проучвания 45% от турските имигранти в Германия се чувстват „неканени гости“, а 82 на сто от тях смятат, че усилията на немските власти да ги интегрират в обществото са недостатъчни.

Ситуацията се нажежава и от факта, че от година на година броят на имигрантите в Европа расте. В едни момент положението ще стане взривоопасно и тогава никакви заклинания за толерантност няма да помогнат за избягване на катастрофата.

В този смисъл, въпреки бурната реакция в цял свят и негодуването на мюсюлманите, референдумът в Швейцария може да има и положителни последици. Възможно е той да предизвика по-открито говорене за така или иначе съществуващия конфликт. Отдавна е известно, че колкото по-рано бъде поставена диагнозата, толкова по-успешно е лечението. Ако болестта, разбира се, е лечима.

ВНИМАНИЕ! ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ!

Гневът е взривоопасно чувство. Той може да разруши в един миг отношения, градени с години...

КОГАТО СИЛНИЯТ СТАВА СЛАБ

„Говори, докато си гневен, и ще прознесеш най-силната реч, за която със сигурност ще съжаляваш“
(Д-р Лоурънс Дж. Питър).

На парада, наречен „Турнирът на розите“, внезапно се случило нещо с една изкусно направена лодка. Тя била монтирана на камион така, че да изглежда, сякаш плува в морето. Но гордото ѝ носене по „водите“ било осуетено, когато камионът започнал да пращи, да пука и накрая... спрял. Горивото свършило. Целият парад спрял, докато някой не се сетил да донесе туба бензин. Кое обаче било най-странното? Ами това, че лодката представлявала участието на „Стандард Ойл“ - най-голямата петролна компания в света по онова време. Каква ирония! Силният и могъщият се оказал в един момент твърде слаб.

А знаете ли, че когато става дума за гняв, дори силните се оказват слаби. Много често дори хората с добро самообладание не могат да сдържат гнева си. Справят се с какво ли не, само не и с тази стихия у себе си.

По правило повечето хора не успяват да се владе-

ят в гнева си. Или избухват, или го потискат. Но и двата подхода са погрешни. Затова е необходимо да се знаят специалните техники за справяне с това силно чувство.

Не е погрешно гневът да се изразява, но за да бъде по правилния начин, се изисква обучение и упражняване. Това се нарича контролирано изразяване. То е описано доста отдавна: „Безумният изригва целия си гняв, а мъдрият го задържа и укротява“ (Пр. 29:11). Библията не насърчава потискането на гнева, а неговото укротяване, което съдейства за правилното му изразяване.

Новият завет дава повече информация как правилно да изразяваме гнева си: „Гневете се, но без да съгрешавате; слънцето да не залезе в разгневяването ви, нито давайце място на дявола“ (Ефес. 4:26, 27). Правилното гневене е онова, в което дяволът няма място. То винаги ще бъде като слънцето - ще топли и ще свети. Няма да обезсърчава и да отблъсква. С други думи, ако съм в състояние да ви кажа, че съм ви гневен, защо съм ви гневен и какво очаквам от вас - без излишно граматизиране, сарказъм или критикуване, - това е възможно най-здравословният начин на изразяване на гнева - контролирано и мъдро, което не оскърбява и не наранява, а лекува.

Предлагаме ви много лесен тест, за да прецените своето ниво на справяне с гнева.

- Често се чувствам раздразнен/а (да/не).
- Не искам другите да се възползват от мен (да/не).
- Често избухвам (да/не).
- Поради гняв не мога да се наслаждавам дори на игри, спорт или правене на упражнения (да/не).
- Често се карам с членовете на семейството си и с колеги (да/не).
- Често чувствам, че с мен се отнасят нечестно (да/не).
- Често съм стресиран/а и потиснат/а (да/не).
- Мисля много как да отвърна, когато съм критикуван/а (да/не).

- Не мога да понасям, когато някой не спазва правилника за движение (да/не).
- Понякога съм толкова яросан/а на някого, че ми се иска да го ударя (да/не).

Ако на повече от три въпроса сте отговорили с да, тогава имате проблем с гнева. И имате нужда от помощ. Добрата новина е, че не само е възможно да се справите с това стихийно чувство, но и да бъдете много силен човек.

Ще ви предложи още един - библейски - тест: „Който не се гневи лесно, е по-добър от храбрия; и който владее духа си - от завоевател на град“ (Пр. 16:32).

Как може да стане това ли? Ще разберем в следващите статии.

Николай Димов Николов

Ежедневно

Три начина да не се извиниш

Случвало ли ти се е да помолши за извинение и да чувстваш, че отсрещната страна не го приема? Може би си бил прав. Хората усещат кога се извиняваш по задължение, без да поемаш отговорността за действията си. Това става често и в християнските среди, където човек просто следва правилото „Да се помириш с брат си“ и изрича извинения като: „Съжалявам, ако съм те обидил.“

Това извинение казва: Реално не съжалявам за това, което направих. Фактически не виждам причина да не постъпвам пак по същия начин. Извинявам се само защото изглежда, че много се впрягаш.

„Извинявай, но...“

Един пример: Извинявай, че изцапах ризата, която ми даде назаем, но ти не ми каза, че се бере трудно, а и

ресторантът беше пълен и не видях, че от вилцата ми капе сос, и...“

Подобни извинения казват: Има много причини да стане така и всички ме оневиняват. Грешката е наполовина твоя, наполовина поради обстоятелства, които са извън моя контрол.

„Знам, че ще ми простиш, защото си разумен, всички правим грешки!“

Превод: Реално не съм виновен в нищо друго, освен че съм човек, така че спри да гледаш толкова строго, освен ако не си глупав кремен.

Подобни извинения обтягат отношенията и дори им слагат край.

Струва ли си да избягваш да осъзнаеш грешките си?

Струва ли си да не простиш?

Петя Накова

„Добро на другите прави, тъй както го желаеш ти“

Чрез в. „Посредник“ Милен Наков - директор на помощното училище П.Р.Славейков в гр. Плевен - изказа своята благодарност към хора на ЦАСД - Плевен с думите: „В края на миналата седмица се проведе благотворителен концерт под мотото „Добро на другите прави, тъй както го желаеш ти“ по повод петдесетата годишнина на училището. Инициатор на благородната идея бе Стефка Крамолинска, управител на Защитеното жилище в Плевен. Събраните средства - 247 лева - бяха дарени на нашето учебно заведение. В програмата на концерта, който се проведе в галерия „Светлин Русев“, бяха включени литературно - музикални изпълнения на църковния хор „Надежда“ и мандолинния състав „Ехо на надеждата“ (в. „Посредник“, 8 ноември 2009 г.)

В програмата участваха и децата от Църквата на адвентистите. Стефка Крамолинска има желание и идеи да помогне също и на младежите от Защитеното селище. Вярваме, че Бог ще благослови благотворителното дело, така необходимо в това време на криза, за да може да се зарадват и децата, които са в неравностойно положение.

Веселка Петрова ЦАСД гр. Плевен

ТРИУМФИРАЦИЯТ РЕФОРМАТОР

Продължава от стр.5

Тя е истински противовес на Йезуитския орден - дисциплина и вяност се изправят срещу дисциплина и вяност. От този религиозно-образователен център тръгват формиращите сили, които превръщат последователите на Реформацията в непреодолима армия. През десетилетията от XVI до XVIII век вървят в боен ред хиляди и хиляди сурови и мрачни идеалисти, изпълнени с голямо благочестие и със строги нрави, с прост и безукорен начин на живот, с образцова безкористност, с твърди убеждения, с непоколебимо мъжество, с героичко себеприщание и огромна любов към просветата. Твърдо убедени, че са оръдия на Божията воля, те се борят за неговото дело с фанатична смелост. Дават на човечеството онова величаво, сурово и жилаво племе от мореплаватели и колонизатори, чрез което Холандия и Англия завладяват и заселват нови континенти. Навсякъде, където добиват влияние, калвинисти и пуритани разпространяват и утвърждават сред народните маси свободното изследване на църковните въпроси и непоколебимата твърдост в непочинение на законите и на държавните разпоредби, когато те противоречат на дълга спрямо Бога. Пренасят свободното изследване и свободната критика върху съществуващите политически и социални наредби, считани дотогава за абсолютни и неподлежащи на изследване и обсъждане. В този смисъл са първите борци и за политическо равенство и социална справедливост.

Провеждането на всяка реформа е богочовешко дело. Никога не трябва да искаме от него абсолютна чистота, святост и хуманност. Всяко Божие действие взима под внимание особеностите на индивида и историческия фон. Първите промени винаги са силно повлияни от културата и традицията. Наистина за нас са твърде неразбираеми „милостивите“ действия на Консистоцията. Още по-необяснимо е отношението на Калвин и неговите последователи към смъртните присъди. Но смъртното наказание се прилага и в Стария Завет, и то по времето, когато еврейският народ е теократична държава. И в двата случая ми е трудно да видя милостта, защото не мисля, че убийството с камъни е по-хуманен и милостив акт от посичането или изгарянето на клада. И ако въпреки отворачението от подобен акт, продължавам да приемам, че милостивият и свят Бог стои зад тези действия в Стария Завет, то по същия начин приемам, че зад таяостните и антихуманни сцени на насилие, предизвикани от религиозната диктатура на Калвин, по някакъв начин стои Бог, Който знае какво и защо допуска. Дете съм на друга епоха, в която ценността на личността е издигната много високо, и не съм в състояние докрай да схвана нравствените основания за бруталната жестокост, проявявана преди пет столетия, както и тази в Стария Завет. Но пък виждам мащаба на едно епохално дело, което не може да бъде обяснено без Божествената намеса. Женевската реформация е повлияла през вековете както със своите сили, така и със слабите си страни. Последното най-много ме учудва и ме кара да смятам, че това е Божие дело. Защото как да обясним факта, че в сянката на най-строгата религия се приютават хора от всички страни, заплашени заради своята вяра и своите убеждения; как от строгия протестантизъм се раждат идеите на Просвещението и как точно в местата, където калвинисткото учение е приемано най-силно, покълват идеите за религиозна свобода. Такова примиряване на противоположностите, на Яков с Исав, може да стане само с Божествена намеса. Калвин завършва живота си, виждайки част от своя успех. Той може да триумфира и днес, макар че не знам, ако бъде събуден, доколко би могъл да го осмисли, защото, призван в „оня ден“, в съответното време, с Божията помощ от слаб да стане силен, е намерил достоен отговор на Контрареформацията и в качеството си на „ракета носител“ е дал на човечеството пример за посвещение и нестихваща духовна сила, предизвикал е положителни промени в света и в продължение на повече от два века учението му е формиращ фактор за немалка част от християнския свят. И което е най-важното: под напора на времето и с Божията намеса в местата, където са расли плеветите на религиозната диктатура, днес цъфтят цветята на религиозната свобода и толерантността.

Миналия месец ти навърши 50 години. На всеки 50 години евреите са празнували „Юбилей“ и са освобождавали робите. Ти от какво се освободи за тези 50 години?

- Юбилей всъщност означава „рог“. Защото в еврейската теократична държава е съществувал

рабвам се, че живея в тази епоха - мога да представя неща, за които преди тук-там прочитахме по нещо, а сега можем да си служим и с компютри, да визуализираме, да влезем в неща, които бяха много отдалечени за нас. То е въпрос не само на познания, но и на възможност да достигнеш до това познание, да го

за мен обаче е това, което не предвиждах - този ентузиазъм на младежите. То започна с поканата, която отпратих към Тания Дачева. Тя пое предизвикателството и според мен се справи доста добре. Но това изведнъж ентузиазира и други да се опитат и в момента младежите са на такава вълна. Аз нямам

ните няколко месеца: освен че преминаваш в друга житейска фаза, освен че изкарваш на бял свят интелекта, който се крие в църквата, и показваш, че тя е в крак със съвременните тенденции в обществото, ти помагаш много и на младите хора.

- Да, това наистина особено ме радва. То някак си отрици нещо. Винаги съм се тормозел от факта, че тук, в София, има голяма концентрация

все пак преди всичко сме църква, която носи една вест - вестта за Второто Пришествие, - затова и така се наричаме.

Христовото завръщане е било очаквано още по времето на апостолите...

- Това определено не ме успокоява. Защото Той е бил очакван по всяко време, но тогава хората не са се наричали „адвентисти“. Нашата църква идва в определен период и свързва развитието на събитията със собствената си визия. Точно това придава сила на вестта. Доколко ще огледаме тези събития и ще възстановим линията, тръгнала от ранната история на нашата църква - това според мен е главният проблем не само за ЦАСД - България, но и за световната църква като цяло. Тя би трябвало да черпи сили от този огромен потенциал - студентите, - които ще работят не всички като проповедници, но така или иначе, ще стават съпричастни на това дело. По този начин ще се развиват, ще проповядват интелегентно, ще бъдат в крак с времето. И ако няма проповедник там, където живеят, ще могат с лекота да ръководят църквата.

Това ли е вестта ти към църквата по време-

то на твоята 50-годишнина?

- Това е не толкова вест, колкото призив. Живеем във време, което ни залива с информация. Когато нещо се дава в голямо количество, човек започва да се забубва в него и да не може да отличи онези фундаментални, велики неща, които ще помогнат на вярата му. Не знам какво ще е точното послание през следващите 10, 15 или 20 години. Питам ме за следващото поколение - това като че ли Господ ще го определи. Не е гадено на човека! Но той трябва да се стреми да бъде отворен. Както Авакум, който е объркан, защото пророкува неща, които някак си не се виждат - едно казва, а пък друго става - и тогава той взема решение: „Аз обаче на стражата си ще заставам, ще чакам и ще слушам това, което казва Господ“. Неговите три глави са три различни неща, три погледа към едно и също събитие; и за да можем да го кажем и с духа си, това предполага някакво извисяване над проблема. Това е един от подходите, един от пътищата, с убеждението, че не е единственият.

*Интервюто взеха:
Ивълна Илиева и
Ивайло Толянов*

За юбилейното освобождение,

за телевизията и младежките идеи

един специален закон: при оповестяването с рог на юбилейната година всичко да си се върне изначално. Мисля, че е нормално с възрастта човек да се освободи от някои шлюзи, от някои притеснения за бъдещето, свързани със семейния живот... Но пък за сметка на това се натовазва с други неща, така че трудно може да се определи от какво точно съм се освободил. По-скоро съм по-концентриран в сравнение с онова, което е характерно за младостта. Човек търси да намери себе си, а аз мисля, че съм го постигнал. Колко ще е оттук нататък плодотворният живот - не знам.

Напоследък е много плодотворен. Станахме свидетели на две твои невероятни поредици, излъчени по Хоуп Ченъл. Едната беше „Небесата разказват“, а другата бе посветена на живота и дейността на Жан Калвин. Разкажи ни как се зародиха идеите за тези две поредици.

- Младежите от църкви „Люлин“ и „Екзарх Йосиф“ решиха да започнат с нещо интересно през м. септември. Подхвърлих им, че има забележителни дати - 500 години от рождението на Калвин и 40 години от стъпването на човека на Луната. С Емил Мирчев бяхме замислили да направим нещо за Калвин. А във връзка с идеята за Космоса ме попитаха не може ли, след като я давам, и да я реализирам. Замислихме се не може ли да е нещо по-продължително. Така се роди поредицата „Небесата разказват“, която наистина е много по-мащабна от първоначалния замисъл и сигурно ще има някакво продължение.

Вече си се замислил за продължението, така ли?

- Да, имаме идеи, дори ги споменаваме в последната тема, едно от най-причудливите неща в астрологията.

А за Калвин? Ти имаше една мащабна поредица на страниците на „Християнска мисъл“.

- Калвин беше по-проблематичен, защото неговата личност определено ме плаши. Считам, че ако живееш в неговото време, или трябваше да се пречупя, или да загина, но съм дете на друга епоха.

ЦАНКО МИТЕВ

разбереш, да бъде предадено на по-ежедневен език, на по-любителско ниво, но достатъчно силно, за да бъде разбрано.

Ти някак си „повлече крак“ и ентузиазира младежите. В момента на „Екзарх Йосиф“ също правят една много интересна поредица, донякъде и с твоя помощ.

- Така се получи. Всички казваха да бъде евангелизация. Безспорно църквата винаги е отворена за нови хора, но в разговорите с младежите и с църковните съвети казах, че това, което мисля да направя, е повече „интroversивно“ - да бъде насочено към църквата и църквата да преживее тези неща. Ако те ѝ харесат, тя самата ще се мотивира да кани хората; а и като се има предвид, че ще бъдат качени на сайта, дори поредицата да е минала, винаги може да се види.

Да, чухме много ласкави отзиви, при това от „познавачи“.

- Това дава някаква радост на хората. Те искат да се подчертава, че в църквата има концентриран много интелект, че е отворена и се интересува от новостите в науката, в изкуството. Смятам, че тази нужда започна да се задоволява. Най-хубавото

много участие в новата поредица, включих се само в първата тема и сега съм се дистанцирал.

Моля те, обясни на нашите читатели концепцията на новата поредица.

- Идеята не е моя, дойде от сътрудничката ми Тания Дачева. На поредната сбирка с младежите тя даде предложение да се разгледаат интересни неща от живота на дивата природа и да се търсят някакви съответствия с човешките взаимоотношения, с вярата, да се вижда замисълът на Твореца. Идеята се възприе от всички. Поднесохме интересни неща из живота на мравките, които се свеждат до едно понятие - суперорганизъм. Крие доста загадки и интересни факти. Ще дам един пример. Едва ли са много хората, които знаят, че типичният пейзаж на Южна Африка - тези чадърообразни акации, очевидно създадени най-вече от дейността на жирафите, които много обичат листата и цветовете им. Те добиват този вид и определят пейзажа благодарение и на мравките, които живеят там.

Да се опитахме да обогатим онова, което ти се случва през послед-

на млади хора, студенти - не просто младежи, но хора, които учат тежки науки, - а някак си се беше прекъснала една традиция, която съществуваше в миналото, в която аз влязох вече като студент. Тогава ни учеха да включваме в богослужението част от нещата, които учим. Така темите придобиват много интересна окраска. Не знам защо тази традиция замря. Може би защото и пастори, и младежи се заемахме с много неща. И ето че сега - без много труд - тя се възроди.

Спомням си как преди повече от 20 години младежите се събираха на такива „интелектуални богослужения“ в някой дом - по 30 - 50 човека в една стая. Сега, в нашето съвремие, имаме на разположение разкошни църкви, имаме средствата на аудио- и видеотехниката. Как ни виждаш след още 20 години?

- О, аз не знам как виждам църквата дори след 1 година! Но ако Господ не се завърне през следващите 20 години, това ще става проблем. Ние проповядваме близостта на края, но този край ни се излъзва. В момента търсим някакви обяснения. Има опасност да залимнем и да се превърнем в силно иззявена църква в социалната или в образователната сфера, но

НАКЪДЕ?

Да не изгубим Господ Бог в пък, но колкото трябва да вървим, Евангелие 42.2

За всички, които желаят да чуят библиейската истина.

Безплатно библиейско кореспондентно училище.

Първо ниво (начинаващи) - "ОСНОВНИ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА"

Второ ниво (напреднали) - "ГЛАСЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО"

Заложване на адрес: Варна 9010 п.к. 56; тел: 052/ 33 33 99; Email: mkb@nbn.bg

ЕВАНГЕЛИЗЪМ 1-7-52 ПРОДЪЛЖАВА!

Молим се за 1 човек 7 дни, след което му подаряваме книжката за личен контакт „Надеждата на земята - възстановяването на човека“. Правим това 52 седмици в продължение на една година.

За колко души сте се молили досега? На колко сте подарили книжка? Ако не сте, може би е ВРЕМЕ Е ДА СЕ ВКЛУЧИТЕ И ВИЕ!

Помислете на колко роднини, колежи, съседни познати (а защо не и непознати!) можете да направите такъв подарък за Рождество или Нова година. Мисионската книжка „Надеждата на земята - възстановяването на човека“, която в 20 глави представя Исусовата вест за гнешното време, е ПОДХОДЯЩ ПОДАРЪК за тази цел. Тя струва само 0,45 ст. - по-евтино от цената на една картичка.

КНИГА ПОДАРИ! ЗА ИСУС НА СВЕТА КАЖИ! Потърсете книжката в своята църква или я поръчайте директно от издателство „Нов живот“

ЗА КОНТАКТИ Телефон: 02/ 840 62 53 e-mail: newlife@newlife-bg.com Адрес: София 1839 кв. Враждебна, ул. Осма №49